

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613592656/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

»Ere I da ikke ganske lykkelige her?« spurgte den unge Polak.

»Selv i den høieste Himmel er der endnu en Draabe Veemod, og paa den høieste Engels Kind hænger endnu en Taare over Verdens Nød, hvilken Taare først ved Tidens Ende vil borttørres. Men vi ere langt fra Fredens og Fuldendelsens Bolig; Haabets Regnbue, Indgangen til det forjættede Land, hvilken du hisset seer, flygter endnu for os, som den flygtede for Eder paa Jorden.«

»Hvad er det for Sange der tone her?« spurgte den unge Polak.

»Alle de dybe Toner, der udtaltes paa Jorden, og glemtes der, tone endnu i Aandernes Verden, som skønne Sange, der aldrig ophøre.«

»Til hvilket Maal er jeg kommen her?«

»Du er kommen, paa det du kan styrke Haabet i dine Landsmænds Hierter. Med Kraft og Enighed ville I tilsidst seire, og naar Seiren er vunden, ville I ogsaa finde Boleslavs gamle Sværd, og alle de Klædnoder igien, der laae i Liigkisten hos den Slumrende.«

Efterat Aanden havde talet disse Ord, vinkede han den unge Polak hen i de Andres Kredse, her saae han mange herlige Mænd og ædle Qvinder fra de gamle Dage, og talte med dem, og hørte betydningsfulde Ord, som han dog siden ikke kunde gienkalde sig, han saae ogsaa flere Ansigter, der mindede ham om de ædleste Mennesker, han selv paa Jorden havde kiendt. Imidlertid rislede Kilderne bestandig og Sangen vedblev at tone. Derved dyssedes hans Siæl i forunderlige Drømme, hvori han opsteg til Stjernernes Aander og spurgte dem om sit Lands tilkommende Skiebne, men de svarede ham intet, og hver af dem sang en forunderlig Sang, medens Traadene fra deres uhyre Hiul udgik som Straaler over Verden, dog pegede de lysende Straaler mod den skin-

nende Regnbue; men han vandrede videre over Søer og Lande, og han troede da at skue langt ind i Egne, der vare skønnere, end Alt, hvad han hidtil havde seet.

»Alt dette er dog kun Timelighed,« hviskede en sagte Røst.

Men han vandrede videre, tilsidst stod han nærved den store Regnbue, og vidunderlige Fugle og Menneskeansigter med funklende Øine, som han troede at kiende, bleve synlige deri, da kom han ikke videre, thi en Engel med flammende Sværd stod under Regnbuen og viste ham tilbage.

»For det Bedste har Støvet intet Øie,« hviskede det igjen, og det forekom ham, at et stærkt Lys glimtede omkring ham, hvori selv Stierne stode, som sorte Skygger, men dette Lys virkede paa ham saaledes, som Nat og Mørke ellers virke, og han faldt øiebliklig i en endnu dybere Slummer. Da han endelig vaagnede, gik Morgensolen op, og han læe paa det samme Sted i den trange Dal mellem de to Bjerge, hvorpaa han, før sin vidunderlige Reise, havde ligget.

Efter denne Tid drog han rundt om i Landet, og fortalte sit Syn og opmuntrede til at befrie den slumrende Qvinde. Mange holdt ham for en Sværmer, men Mange lyttede ogsaa til hans Røst. Adskillige af disse fik imidlertid en heftig Begierlighed efter de gyldne Kroner og Skatte, og gennemgravede store Strækninger af Jorden, for at finde dem, men de fandt Intet. Andre gik hen for at opsøge den Steen, der dannede Indgangen til Bjerget, men heller ikke disse fandt, hvad de søgte. Imidlertid blev dog en Deel vunden for hans Planer, og flere Ynglinger forøenede sig for at forberede en bedre Tid, og Forbund bleve stiftede, der endnu virke i det Skiulte den Dag i Dag. Men den unge Polak levede ikke længe, thi den Herlighed han havde seet, kunde han ikke